

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 209.685 van 13 december 2010

G./A.194.955/VI-18.489

In zake: **KOK** Robert,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Monique DETRY, advocaat,
de Praeterestraat 25/1
1050 Brussel,

tegen:

het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,
afgekort als RIZIV.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 18 december 2009 ingediende verzoekschrift, waarbij Robert KOK de nietigverklaring in cassatie vordert van de "beslissing van de kamer van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering van 12 november 2009 met het rolnummer FB-012-07 [...]";

Gelet op beschikking nr. 5178 van 14 januari 2010 waarbij dat cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DELVAX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 september 2010 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 20 oktober 2010;

Gelet op de kennisgeving van de beschikking en van het verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van mevrouw Odile DAURMONT, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Monique DETRY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Paul-André BRIFFEUIL, adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DELVAX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker oefende het beroep van anesthesist uit.

2. Op 2 augustus 2000 en op 22 februari 2001 maakt een geneesheer-inspecteur van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV tegen verzoeker een proces-verbaal van bevinding op waarbij een inbreuk wordt vastgesteld op de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen op grond van het feit dat verzoeker in de loop van de maanden januari 1999 en maart 1999 verstrekkingen inzake anesthesie heeft geattesteerd zonder dat hij daarbij op ononderbroken wijze fysiek aanwezig is kunnen zijn.

Met brieven van 21 augustus 2000 en 27 februari 2001 betoogt verzoeker dat hij de meeste anesthesieprotocollen ondertekent op grond van zijn anciënniteit en gelet op het feit dat de erelonen ingedeeld zijn per ereloongroep, dat hij een conflict heeft met de arts die hem waarschijnlijk heeft aangeklaagd, dat al de verstrekkingen werden uitgevoerd en zijn verlopen onder het toezicht van een anesthesist, en dat het administratief onderzoek uitsluitend à charge verloopt.

3. Op 1 december 2006 stelt de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle een nota op voor het comité van de voornoemde dienst waarin verzoeker wordt verweten te hebben “toegelaten dat aan de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen prestaties werden aangerekend die niet-conform waren, bij ontstentenis van fysieke aanwezigheid”, en zendt hij een afschrift ervan aan verzoeker waarbij hij hem vraagt zijn rechtvaardiging mee te delen. Als bijlagen bij deze nota gaan vier tabellen met de planning van de operaties die op de vrijdagen 5, 12, 19 en 26 maart 1999 zijn uitgevoerd.

4. Op 23 januari 2007 stuurt verzoeker een e-mail naar de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle waarin hij verklaart dat "elke anesthesist van het begin tot het einde onder het toezicht stond van een bevoegd persoon", dat op geen enkel moment een ongunstige afloop te betreuren viel en dat zijn professionele kwaliteiten nooit in vraag zijn gesteld.

5. Op 3 april 2007 wordt hij gehoord door twee auditeurs, aangewezen door het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle.

6. Op 11 mei 2007 beslist het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle dat de klacht wegens het "hebben toegelaten dat aan de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen prestaties werden aangerekend die niet-conform waren, bij ontstentenis van fysieke aanwezigheid" gegrond bevonden is, dat verzoeker aan het RIZIV het bedrag van € 25.767 moet terugbetalen en dat geen enkele geldboete te zijnen laste kan worden opgelegd aangezien de processen-verbaal meer dan drie jaar eerder werden opgesteld.

Deze beslissing wordt hem bij brief van 21 juni 2007 meegedeeld.

7. Op 11 juli 2007 stelt verzoeker beroep in tegen de beslissing van het Comité vóór de kamer van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV onder aanvoering dat de vorderingen vervallen zijn, dat het bezwaar niet gegrond bevonden is en dat de redelijke termijn overschreden is.

8. Op 5 augustus 2008 dient de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle conclusie in waarin hij de argumenten van verzoeker bestrijdt.

9. Op 4 maart 2009 doet de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle bij de toenmalige raadsman van verzoeker navraag naar de neerlegging van conclusie door deze laatste.

10. Op 21 april 2009 legt de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle een verzoekschrift neer om een rechtsdag vast te stellen.

11. Op 30 april 2009 vragen de raadsmanen van verzoeker een conclusietermijn van twee maanden.

12. Op 8 juni 2009 neemt de kamer van beroep een beschikking waarbij de pleitzitting wordt vastgesteld op 24 september 2009 en waarbij de conclusietermijnen als volgt worden vastgesteld: 31 juli 2009 voor de conclusie van verzoeker en 15 september 2009 voor de aanvullende conclusie en de samenvattende conclusie van de verwerende partij.

13. Op 29 juli 2009 dient verzoeker zijn conclusie in waarin hij nogmaals stelt dat de vordering van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle vervallen is, dat het bezwaar niet gegrond bevonden is en dat de redelijke termijn is overschreden.

14. Op 14 september 2009 dient de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle zijn aanvullende conclusie en zijn samenvattende conclusie in waarbij vier bijlagen gaan, te weten de tabellen bij de nota aan het Comité die op 1 december 2006 ter kennis werd gebracht van verzoeker.

15. Op 18 december 2009 schrijven de raadsmanen van verzoeker naar de kamer van beroep om onder aanvoering van het beginsel van de loyale procesvoering, van het beginsel van het contradictoir debat en van de rechten van de verdediging, een laatste conclusietermijn en een uitstel van de terechtzitting te vragen, omdat nieuwe argumenten waren ingeroepen en nieuwe stukken waren ingediend.

16. Tijdens de terechtzitting van 24 september 2009 vragen de raadsmanen van verzoeker opnieuw dat de zaak wordt uitgesteld en, geconfronteerd met de weigering dit verzoek in te willigen, verlaten ze de terechtzitting voordat de grond van de zaak wordt onderzocht.

17. Op 12 november 2009 wijst de kamer van beroep de volgende beslissing:

" [...]

Gelet op de processtukken bij de sluiting van de debatten en met name:

- de beslissing van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van 11 mei 2007, waarvan kennis is gegeven op 22 juni 2007;
- het beroepschrift dat op 11 juli 2007 bij aangetekende brief is verstuurd naar het secretariaat van de kamer van beroep;
- de conclusie voor de appellerende partij die op 30 juli 2009 ter griffie van de kamer van beroep is ontvangen;
- de conclusie en de aanvullende en samenvattende conclusie voor de geïntimeerde partij die op respectievelijk 5 augustus 2008 en 14 september 2009 ter griffie van de kamer van beroep zijn ontvangen;

Gelet op de beschikking van 8 juni 2009 tot vaststelling van de rechtsdag, waarbij de datum van de pleitzitting wordt vastgesteld op 24 september 2009;

Gehoord de uiteenzetting van de middelen van de geïntimeerde partij op de terechtzitting van 24 september 2009.

I. Ontvankelijkheid

Van de beroepen beslissing is kennisgegeven op 22 juni 2007. Het beroep tegen deze beslissing is ingesteld op 13 juli 2007. Het beroep is ontvankelijk.

II. Feiten en procedure

De feiten die de heer KOK, geneesheer-anesthesist, ten laste worden gelegd, hebben plaatsgevonden in januari en maart 1999.

De heer KOK wordt ten laste gelegd dat hij heeft toegelaten dat aan de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen verstrekkingen werden aangerekend die niet-conform waren, bij ontstentenis van fysieke aanwezigheid. In feite wordt de heer KOK ten laste gelegd dat hij niet tijdens de hele duur van de gewraakte verstrekkingen inzake anesthesie aanwezig is geweest en dit met overtreding van artikel 1, § 4bis, II, van de NGV.

Dit bezwaar wordt aangevoerd voor 206 verstrekkingen inzake anesthesie en het totaalbedrag van de schade is € 25.767.

Met zijn beroepen beslissing heeft het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle geoordeeld dat het bezwaar gegrond was en heeft het dokter KOK veroordeeld tot de terugbetaling van de waarde van de verstrekkingen die niet-conform de nomenclatuur van geneeskundige zorgen waren, namelijk het bedrag van € 25.767.

III. Standpunt van de partijen

De heer KOK heeft bij brief van 18 september 2009 om een laatste uitstel verzocht om aanvullende conclusie te nemen, omdat het RIZIV, wat de gegrondheid van het bezwaar betreft, in zijn aanvullende en samenvattende conclusie, ter griffie ontvangen op 14 september 2009, nieuwe argumenten had aangevoerd en 4 nieuwe bijlagen bij deze laatste conclusie had ingediend en meegedeeld.

Op de terechtzitting van 24 september 2009 heeft de raadsman van de heer KOK zijn vraag om uitstel nogmaals geformuleerd, erop wijzend dat hij verstek zou laten gaan indien er geen uitstel kwam.

De heer KOK betoogt in zijn conclusie:

- dat het verval van de vordering van het RIZIV dient te worden vastgesteld,
- dat het bezwaar niet gegrond bevonden is,
- dat de redelijke termijn overschreden is en dat hij verstoken is van het recht om zich behoorlijk te verdedigen.

Het RIZIV betoogt:

- dat de vordering niet vervallen is,
- dat de verjaringstermijn niet verstreken is,
- dat de termijn niet onredelijk is.

IV. Bespreking

Verval

Artikel 142, § 3, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 stelt een vervaltermijn vast en bepaalt dat de betwistingen bedoeld in artikel 73bis, die overeenkomstig artikel 144, § 2, 1°, tot de bevoegdheid van de kamers van eerste aanleg behoren, op straffe van verval bij deze kamers moeten worden ingeleid binnen drie jaar volgend op de datum van het proces-verbaal van bevinding waarin de inbreuk wordt vastgesteld. Datzelfde artikel bepaalt tevens vervaltermijnen voor bepaalde betwistingen die behoren tot de bevoegdheid van de leidend ambtenaar of van de door hem aangewezen ambtenaar. Artikel 142, § 3, tweede lid, bepaalt wanneer en hoelang deze vervaltermijnen worden geschorst.

Artikel 38 van de wet van 19 december 2008 stelt evenwel: “De voornoemde termijnen zijn slechts van toepassing op inbreuken gepleegd vanaf 15 mei 2007 en worden opgeschort gedurende elke burgerlijke, strafrechtelijke of tuchtrechtelijke procedure waar de zorgverlener bij betrokken is, wanneer de afloop van deze procedure bepalend kan zijn voor het onderzoek van de zaak door de leidend ambtenaar of de Kamer van eerste aanleg.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de vervaltermijnen bedoeld in artikel 142, § 3, niet van toepassing zijn op de inbreuken gepleegd vóór 15 mei 2007, wat *in casu* het geval is aangezien de aangevoerde inbreuken gepleegd zijn in januari en maart 1999. De vordering van het RIZIV kan dus niet vervallen worden verklaard.

Wat de terugbetaling van de ten onrechte uitbetaalde bedragen betreft, begint de verjaring slechts vanaf een definitieve beslissing van de kamer van beroep te lopen, overeenkomstig artikel 174. De verjaring is niet van toepassing.

Bezwaar

1. Dokter KOK wordt ten laste gelegd dat hij verstrekkingen inzake anesthesie heeft geattesteerd die werden terugbetaald, terwijl niet tijdens de hele narcose een anesthesist aanwezig was. Dit bezwaar wordt betwist.

Uit het gevoerde onderzoek blijkt dat het ziekenhuis waar dokter KOK werkt (de Nouvelle Clinique de la Basilique of de N.C.B.) over drie operatiekamers beschikt. Behalve dokter KOK die regelmatig alle dagen werkt, werken er drie andere anesthesisten in de N.C.B., namelijk mevrouw MASSAUX op maandag en woensdag, mevrouw YAZBECK op dinsdag en donderdag en mevrouw BOGAERT af en toe op vrijdag en andere dagen op verzoek. Eigenaardig genoeg verklaart mevrouw BOGAERT dat ze niet wordt vergoed voor haar activiteit en dat ze niet is verzekerd voor beroepsaansprakelijkheid...

Alle geneesheren-anesthesisten van de ploeg van dokter KOK werden gehoord en hebben het hierboven vermelde werkrooster bevestigd.

Uit deze overwegingen volgt dat het, op grond van de beschreven aanwezigheden, voor de vrijdagen niet mogelijk is dat tegelijkertijd drie operaties plaatsvonden die elk van het begin tot het einde opgevolgd werden door een anesthesist. Uit de anesthesiemonitorings, de bladen van de ontwaakkamer en de medische nota's ("journaal") blijkt evenwel dat in de maanden januari en maart 1999 op vrijdag geregeld drie operaties terzelfder tijd plaats hadden of elkaar in de tijd overlaptten. Daaruit volgt noodzakelijkerwijs dat het bezwaar voor ten minste een van deze verstrekkingen, zelfs voor twee of alle drie, gegrond is.

Dat in de omstreden perioden niet steeds een anesthesist aanwezig was tijdens de hele narcose wordt door de getuigenissen bevestigd, en met name door de getuigenissen van mevrouw VANDE VELDE, hoofdverpleegster van het operatiekwartier die de situatie van de operatiekamers wel goed moet kennen, van dokter DE LATHOUWER, die aan het hoofd stond van het ziekenhuis en voorzitter was van de VZW N.B.C., van dokter PREUMONT, die als chirurg in het ziekenhuis heeft gewerkt, en van mevrouw HAPPART, verpleegster. Tevens blijkt dat deze situatie tijdens twee vergaderingen van de medische raad van het ziekenhuis ter sprake is gebracht.

2. Dokter KOK legt uit dat hij weleens de ZIV-documenten invulde voor verstrekkingen door andere anesthesisten of voor verstrekkingen die hij gedeeltelijk had verricht alvorens te worden vervangen door een collega.

Mevrouw YAZBECK legt uit dat zij de documenten van haar verstrekkingen inzake anesthesie zelf aanvult. Ze wijst er evenwel op dat ze weleens toezicht houdt op een narcose van dokter KOK opdat deze een andere narcose in een andere kamer kan opstarten.

Mevrouw MASSAUX stelt dat ze aan het eind van een operatie de verstrekkingen inzake anesthesie die ze volledig heeft gedaan of waarover ze toezicht heeft gehouden zelf aanrekent aan de ZIV. Ze wijst erop dat indien zij de anesthesie opstart maar dokter KOK of een andere arts die verder opvolgt, deze laatsten de anesthesie attesteren. Ze stelt evenwel dat zij van het begin tot het einde toezicht houdt op een anesthesie.

Mevrouw BOGAERT verklaart dat haar naam op geen enkel document staat. Ze wijst erop dat ze zich op verzoek van dokter KOK nauwgezet bezighoudt met diens patiënten.

Uit deze overwegingen volgt dat het nagenoeg onmogelijk is om te weten welke geneesheer-anesthesist een narcose van het begin tot het einde heeft opgevolgd indien de geneesheer-anesthesist werd vervangen door een andere of indien eenzelfde anesthesist alleen of gedeeltelijk alleen twee narcoses heeft opgevolgd. Dokter KOK vulde immers de operatieformulieren in voor de operaties die werden opgevolgd door mevrouw BOGAERT en vulde de formulieren aan voor de operaties die hij volledig of gedeeltelijk opvolgde, ongeacht of hij vervangen werd of niet. Daaruit volgt noodzakelijkerwijs dat op grond van de lijsten en

formulieren dokter KOK tegelijkertijd meerdere narcoses heeft opgevolgd, wat uiteraard onmogelijk is.

Uit deze overwegingen blijkt even duidelijk dat dokter KOK tal van formulieren heeft ingevuld en talrijke verstrekkingen inzake anesthesie heeft geattesteerd die hij niet volledig heeft opgevolgd. Op grond van de overgelegde stukken is ook geenszins bewezen dat dokter KOK door een medewerker werd vervangen telkens wanneer hij een reeds opgestarte narcose verliet om zich met een andere narcose bezig te houden.

Men vergeet niet dat het op grond van de getuigenissen en overgelegde stukken evenwel bewezen is dat dokter KOK ten onrechte, en met name voor de vrijdagen van de omstreden periode, de aanwezigheid van een geneesheer-anesthesist tijdens bepaalde narcoses en gedurende heel hun doorlooptijd heeft geattesteerd.

3. De kamer van beroep gaat er dan ook van uit dat het in principe zaak is van dokter KOK om aan te tonen dat hij wel degelijk door een collega werd vervangen voor de elkaar in de tijd overlappende operaties, daar hijzelf immers als diensthoofd, door zijn organisatie, zijn heelkundige en administratieve praktijk en de documenten die hij heeft in- en aangevuld, duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat hij gelijktijdig meerdere narcoses opvolgde. Dokter KOK slaagt er niet in dit feit aan te tonen, zelfs al blijkt uit de verklaringen van de personen die in het kader van dit dossier werden gehoord dat hij door een andere geneesheer vervangen werd, maar in een mate waarvan de kamer van beroep geen kennis heeft.

Het bezwaar is dus gegrond voor alle vermelde ingrepen.

Overschrijding van de redelijke termijn

1. Artikel 6 van het Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt dat een ieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn.

In casu werden twee processen-verbaal van bevinding waarin de inbreuk werd vastgesteld ter kennis van dokter KOK gebracht, het eerste op 2 augustus 2000 en het tweede op 22 februari 2001. Het zal evenwel nog duren tot 2006, dus 5 jaar later (en 6 jaar na de feiten), eer de omstreden feiten bij het Comité anhangig gemaakt worden en eer dokter KOK zal worden opgeroepen om zich te verantwoorden betreffende de hem ten laste gelegde feiten. Deze termijn is te verklaren door de verschillende wetgevende wijzigingen betreffende de controlediensten.

De kamer is dan ook van oordeel dat de redelijke termijn begint te lopen vanaf het einde van het jaar 2006. Vóór deze datum immers dreigden voor dokter KOK geen strafrechtelijke, tuchtrechtelijke of andere vervolgingen en zag hij zich niet verplicht bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen (cf. Cass. 20 maart 2000, Arr. Cass.. 2000, 191).

2. Dokter KOK betoogt evenwel dat hij gezien de verlopen tijd niet meer in staat is zich naar behoren te verdedigen aangezien het personeel dat de

omstreden narcoses heeft opgevolgd het ziekenhuis heeft verlaten. Immers, indien dokter KOK de narcoses die hij heeft geattesteerd niet volledig heeft opgevolgd en indien bepaalde operaties hebben plaatsgevonden zonder de ononderbroken aanwezigheid van een geneesheer-anesthesist, is het goed mogelijk dat dokter KOK tijdens bepaalde operaties vervangen werd door een andere geneesheer-anesthesist wiens naam niet in de operatieplanning en in de verschillende administratieve documenten staat, zoals blijkt uit het hoorgesprek met de geneesheren-anesthesisten die met dokter KOK samenwerkten ten tijde van de feiten.

De kamer stelt dat het niet is omdat de personen die de operaties hebben opgevolgd niet meer aanwezig zijn in het ziekenhuis dat ze niet meer zouden kunnen getuigen. Tevens dient aangenomen te worden dat de bewijsstukken die steunen op de documenten die het verloop van de operaties weergeven, dokter KOK in staat zouden kunnen stellen zich te verdedigen, wat hij nooit gedaan heeft alhoewel hij sinds 2000 en 2001 weet dat de verstrekkingen omstreden zijn.

De kamer oordeelt dan ook dat de rechten van de verdediging niet werden geschaad door de verlopen tijd.

Terugvordering

Wat de terugvordering betreft van het door het RIZIV onterecht uitbetaalde bedrag, het gevolg van de praktijken van dokter KOK, is de kamer van oordeel dat deze maatregel geen straf is maar een herstelmaatregel. Zoals de wettekst aangeeft, gaat het om de terugvordering van prestaties die ten onrechte werden vergoed. Het gaat er inderdaad om aan het RIZIV prestaties terug te betalen die niet mochten worden vergoed omdat de betalingen waren geschied op grond van de onregelmatige gedragingen van dokter KOK. De kamer is dan ook van oordeel dat deze terugvorderingsmaatregel kan worden toegepast, aangezien de ten laste gelegde feiten zijn aangetoond.

De beroepen beslissing dient dus bevestigd te worden in zoverre ze dokter KOK veroordeelt tot de terugbetaling van het bedrag van € 25.767.

Om deze redenen,

De kamer van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV,

Samengesteld uit de heer Damien KREIT, voorzitter, dokter Sophie CARLIER en dokter Axel LEVECQ, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, en dokter Jean-Pierre PENNEC en dokter Philippe VANDERMEEREN, vertegenwoordigers van de representatieve organen van de artsen, bijgestaan door de heer Stéphane VERBOOMEN, griffier,

Na beraadslaging en uitspraak doende bij verstek van de verzoekende partij,

Nadat mevrouw CARLIER en de heren LEVECQ, PENNEC en VANDERMEEREN hun advies hebben meegedeeld zonder deel te nemen aan de beslissing,

Iedere andere, ruimere of andersluidende conclusie als ongegrond afwijzend,

Verklaart het beroep ongegrond,

Bevestigt de bestreden beslissing [...].”;

Deze beslissing, die de bestreden beslissing is, wordt op 18 november 2009 met de post aan verzoeker toegezonden;

Overwegende, ambtshalve, dat de bestreden beslissing steunt op een verordening die een schending inhoudt van artikel 3 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat volgens dat artikel 3, § 1, elk ontwerp van regelgevend besluit ter fine van advies dient te worden voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State, behalve indien de steller van het ontwerp uitdrukkelijk de dringende noodzakelijkheid motiveert door de redenen op te geven waarom dit vormvereiste niet in acht wordt genomen; dat volgens artikel 84 van dezelfde gecoördineerde wetten, in de versie die van toepassing was bij de aanneming van het koninklijk besluit van 13 november 1989 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, de overheid kon vragen dat het advies werd gegeven binnen een termijn van een maand of, voor zover ze de spoedeisendheid aanvoerde, binnen een termijn van drie dagen; dat deze bepalingen van openbare orde zijn; dat de verwerende partij op de terechtzitting kritiek heeft geuit op de in dezen gevolgde procedure; dat zij heeft geoordeeld dat haar rechten van verdediging geschonden waren; dat ze de conclusie van het verslag heeft aangevochten en erop heeft gewezen dat het ambtshalve aangevoerde middel niet haar maar wel de Belgische Staat bij het geding betrof;

Overwegende dat hoewel de verwerende partij geen laatste memorie heeft kunnen indienen aangezien de administratieve cassatieprocedure daarin niet voorziet, zij toch met volledige kennis van zaken heeft kunnen pleiten op de terechtzitting aangezien het volledige standpunt van het met de zaak belaste lid van het auditoraat was uiteengezet in een schriftelijk verslag dat vóór de terechtzitting aan de partijen ter kennis was gebracht; dat in casu de verwerende partij, zoals de auditeur-rapporteur in zijn advies op de terechtzitting heeft opgemerkt, een betoog heeft ontwikkeld dat erop gericht was het middel af te wijzen; dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de schriftelijke verdediging niet belangrijker acht dan de mondelinge verdediging; dat dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State oorspronkelijk evenmin voorzag in de neerlegging van laatste memories, wat de

partijen er niet van weerhield pleitnota's in te dienen; dat de rechten van verdediging van de verwerende partij in dezen niet geschonden zijn;

Overwegende dat in casu verzoeker door de bestreden beslissing veroordeeld wordt tot de terugbetaling van het bedrag van door hem geattesteerde verstrekkingen omdat hij de voorwaarden niet in acht heeft genomen die worden opgelegd door artikel 1, § 4bis, met als opschrift "Fysieke aanwezigheid van de geneesheer-verstrekker", van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; dat het voornoemde artikel 1, § 4bis, in het voornoemde koninklijk besluit is ingevoegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 november 1989 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op 20 december 1989 en op dezelfde dag in werking getreden, overeenkomstig artikel 10 ervan; dat de aanhef van het koninklijk besluit van 13 november 1989 inzonderheid de volgende passage bevat:

" [...]

Gelet op de voorstellen van de Technische geneeskundige raad, gedaan tijdens zijn vergaderingen van 18 oktober 1988 en 9 mei 1989;

Gelet op de adviezen uitgebracht op 16 januari 1989, 10 juli 1989 en 24 juli 1989 door het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 3, § 1, gewijzigd bij de wetten van 9 augustus 1980, 16 juni en 4 juli 1989;

Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat de bepalingen van dit besluit zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt";

dat de motivering van de dringende noodzakelijkheid die vervat is in het hierboven vermelde laatste lid veel weg heeft van een stijlfiguur en niet voldoet aan de vereiste van bijzondere motivering die voorgeschreven wordt door artikel 3 van de wetten op de Raad van State; dat daaruit volgt dat het koninklijk besluit van 13 november 1989 onwettig is; dat krachtens artikel 159 van de Grondwet de toepassing ervan dient te worden geweigerd; dat de bestreden beslissing dan ook onwettig is; dat ze vernietigd wordt;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beslissing, genomen op 12 november 2009 door de kamer van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de kamer van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde kamer van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertien december tweeduizend tien door:

Mevr.	Odile DAURMONT,	kamervoorzitter,
De HH.	Paul LEWALLE,	staatsraad,
	Yves HOUYET,	staatsraad,
Mevr.	Katty LAUVAU,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Katty LAUVAU

Odile DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63, EERSTE LID,
VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.